

U 71/2010 vp

**Valtioneuvoston kirjelmä Eduskunnalle ehdotuksesta
Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi (*tilisiir-
rot ja suoraveloitukset*)**

Perustuslain 96 §:n 2 momentin mukaisesti lähetetään Eduskunnalle komission 16 päivänä joulukuuta 2010 tekemä ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi eu-

romääräisiä tilisiirtoja ja suoraveloituksia koskevien teknisten vaatimusten vahvistamisesta ja asetuksen (EY) N:o 924/2009 muuttamisesta sekä ehdotuksesta laadittu muistio.

Helsingissä 6 päivänä huhtikuuta 2011

Valtiovarainministeri *Jyrki Katainen*

Lainsäädäntöneuvos Seppo Tanninen

VALTIOVARAINMINISTERIÖ

MUISTIO
21.3.2011

EU/2010/1873

EHDOTUS EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUKSEKSI EU-ROMÄÄRÄISIÄ TILISIIRTOJA JA SUORAVELOITUKSIA KOSKEVIEN TEKNISTEN VAATIMUSTEN VAHVISTAMISESTA JA ASETUKSEN (EY) N:O 924/2009 MUUTTAMISESTA**1 Yleistä**

Euroopan komissio antoi 16.12.2010 ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi euromääräisiä tilisiirtoja ja suoraveloituksia koskevien teknisten vaatimusten vahvistamisesta ja asetuksen (EY) N:o 924/2009 muuttamisesta; KOM(2010) 775 lopullinen. Ehdotus perustuu Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 114 artiklaan.

Asetusehdotus käsitellään SEUT:n mukaan tavallista lainsäätämisyjärjestystä noudattaen. Tämä tarkoittaa muun muassa sitä, että Euroopan parlamentti osallistuu päätöksentekomenettelyyn ja että ehdotuksen hyväksymiseen tarvitaan määränemmistö neuvostossa.

2 Pääasiallinen sisältö

Euroopan unionissa on ollut jo pitkään tavoitteena luoda sisämarkkinoille yhtenäinen maksujärjestelmä, joka korvaa nykyiset toisistaan poikkeavat kansalliset järjestelmät. Yhtenäinen maksujärjestelmä on tarpeellinen erityisesti nykyisistä epäyhtenäisistä järjestelmistä johtuvien maksuusteiden poistamiseksi. Tätä varten perustettiin SEPA (*Single Euro Payment Area*) projekti, joka tavoitteena on luoda alueen kansalaisille ja yrityksille turvalliset, toimintavarmat, edulliset ja käytäjäystävälliset maksupalvelut. Yhteiskäyttöisyys lisää maksupalvelualueen kilpailua ja nopeuttaa kehitystä. Tavoitteena on että kaikkialle EU-alueelle voidaan lähettää maksuja täysin samalla tavalla ja yhtä yksinkertaisesti kuin kotimaassa.

Pankkien yhteistyö on tuottanut yhteiset säännöt tilisiirtoille ja suoraveloituksille sekä tarvittavat tekniset ratkaisut ja standardit.

Uusien yhteiseurooppalaisten SEPA-maksutapojen käyttöönotto aloitettiin vuoden 2008 alussa. Käyttöönotto on kuitenkin edistynyt hyvin vaihtelevasti ja useassa isossa maassa käyttöönotto on ollut hyvin hidasta. Vuoden 2010 alkusyksystä oli siirtynyt SEPA-muotoisiksi vain hieman alle 10 % alueen kokonaistapahtumamäärästä. Vanhojen ja uusien standardien käyttö rinnakkain tulee yhteiskunnalle kalliiksi ja tämä on myös omiaan hidastamaan jatkokehitystä ja sitä kautta lisähyötyjen syntymistä uusista yhteisistä kehityshankkeista.

Asetuksen keskeinen tavoite on yhteisten SEPA-ratkaisujen käyttöönoton edistäminen määrittelemällä ehdottomat takarajat uusiin järjestelmiin käyttöönotolle ja aikaisemmista kansallista ratkaisusta luopumiselle. Keskeistä asetuksessa on juuri luopuminen kansallisista rinnakkaisratkaisusta. Monet markkinaosapuolet ovat toivoneet tätä siirtymisaikataulujen nopeuttamiseksi ja rinnakkaisjärjestelmiin liittyvien lisäkustannuksien poistamiseksi. Palvelujen yhteiskäytön varmistamiseksi edellytetään, että maksupalvelujen tarjoajat siirtyvät tarjoamaan uusia SEPA-palveluversioita samassa laajuudessa kuin he ovat aikaisemmin tarjonneet vastaavia kansallisia ratkaisuja. Teknisen yhteiskäytön varmistamiseksi asetuksessa tarkennetaan myös käytettäviä maksusanoma- ja tilinumerostandardeja. Komission ehdotuksessa ehdottomiksi takarajoiksi esitetään tilisiirtoille 12 kuukautta ja suoraveloituksille pääsääntöisesti 24 kuukautta asetuksen voimaantulosta. Kansallisella tasolla voitaisiin päättää pidemmistä takarajoista korttipohjaisille suoraveloituksille ja pienille järjestelmille.

Asetuksen 1 artiklassa säädetään asetuksen soveltamisalasta. Asetusta sovelletaan tilanteisiin joissa maksaja ja maksunsaaja sekä

näiden käyttämät maksupalvelun tarjoajat sijaitsevat kaikki EU-alueella. Asetuksen ulkopuolelle rajoitetaan seuraavat maksut: maksupalveluntarjoajien toteuttamat sisäiset tai keskinäiset tapahtumat, pankkien väliset tapahtumat suuria maksuja välittävissä maksujärjestelmissä (esimerkiksi Suomen Pankin TARGET2-komponentti), tavalliset korttimaksut (jotka eivät ole suoraveloitustyyppisiä), matkapuhelinpohjaiset tai elektroniset maksutapahtumat, joista ei muodosteta tavallisia tilisiirtoja tai suoraveloituksia sekä puhtaat rahansiirtotapahtumat (esimerkiksi käteisen siirtoa suoraan henkilöltä toiselle ilman kirjauksia asiakastileille). Asetusta sovelletaan siis tavallisiin tilisiirtoihin ja suoraveloituksiin ja ainoastaan niiden perusosaan eikä mahdollisiin lisäpalveluihin.

Asetuksen 2 artikla sisältää määritelmät. Keskeisiä määritelmiä ovat muun muassa tilisiirron, suoraveloituksen, kansainvälisen tilinumeron IBAN:n ja maksusanomissa noudatettavan ISO 20022 XML -standardeihin liittyvät määritelmät. Määritelmät noudattavat vakiintuneita ja aikaisemmin käytettyjä ratkaisuja.

Artikla 3 asettaa saavutettavissa olemisen vaatimuksen maksupalvelutarjoajille. Jos maksupalvelutarjoaja on aikaisemmin vastaanottanut kotimaisia tilisiirtoja tai suoraveloituksia, tulee kyseisen palveluntarjoajan jatkossa ottaa vastaan vastaavia tapahtumia kaikilta maksupalveluntarjoajilta EU-alueella.

Artiklassa 4 määritellään yhteentoimivuuden perusvaatimukset. Maksupalvelujen säännöt tulee olla samat kansallisille ja rajaylittävälle tapahtumille. Maksupalveluntarjoajien tulee käyttää sellaisia maksujärjestelyitä ja -järjestelmiä, jotka ovat yleisessä käytössä, eli niitä, joita valtaosa palveluntarjoajista käyttää. Yhteentoimivuutta ei saa rajoittaa pitäytymällä erikoisiin ja pienten ryhmien käytössä oleviin ratkaisuihin. Maksujärjestelmissä on käytettävä teknisesti yhteentoimivia kansainvälisiä tai eurooppalaisia standardeja. Yhteentoimivuuden mahdolliset tekniset esteet on poistettava.

Ehdotuksen 5 artikla sisältää keskeiset määräajat. SEPA-tilisiirtoihin siirtymisen tulee tapahtua 12 kuukauden kuluessa asetuksen voimaantulosta ja SEPA-

suoraveloituksiin 24 kuukautta asetuksen voimaantulosta. Jäsenvaltiot voivat asettaa siirtymiselle lyhyemmät määräajat. Asetuksessa on yksityiskohtainen liite, jossa määritellään maksutapahtumien tarkat vähimmäistietovaatimukset. Komissiolle annettaisiin oikeus tarkistaa liitettä delegoiduilla säädöksillä. Siirretyn säädösvallan käytöstä on tarkemmat säännökset 12–15 artikloissa.

Artikla 6 kieltää siirtohinnat suoraveloitutuksissa. Siirtohintaa on pankkienvälinen tapahtumakohtainen tariffi velkojan pankista maksajan pankkiin maksun siirtämisestä ja on siten eräänlaista tulonsiirtoa palveluntarjoajien kesken. Viranomaiset ovat enenevässä määrin pyrkineet rajoittamaan tai kieltämään täysin siirtohintojen käytön, koska nämä ovat kilpailijoiden välisinä päätöksinä omiaan rajoittamaan hintakilpailua ja hintojen läpinäkyvyyttä markkinoilla. Vastaava kielto koskien tilisiirtoja toteutettiin jo aikaisemmin maksupalveludirektiivin yhteydessä. Voimassa oleva Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 924/2009 on säätänyt suoraveloituksille 0,088 sentin kansainvälisen siirtohintakaton 1 päivään marraskuuta 2012 asti, mutta se jätti markkinoiden mielestä jatkoajan epäselväksi. Peruutettaville ja hylätyille suoraveloituksille (niin sanotuille R-maksutapahtumille) voidaan kuitenkin sopia monenvälisiä siirtohintoja tiukasti kustannusperusteisesti. Perusteluna tälle on, että SEPA-suoraveloituksissa syntyy velkojalle ja velkojan palveluntarjoajalle aiheutonta hyötyä siitä, että myöhemmin peruutettavan tapahtuman kate on ollut väliaikaisesti ja täysin aiheettomasti velkojan ja veloitettavan pankin käytettävissä. Lisäksi peruutettavien maksujen käsittely aiheuttaa kustannuksia sekä maksajan pankille että maksajalle. Kyse on peruutustapahtumien osalta aiheettoman edun palauttamisesta, eikä varsinaisesta pankkienvälisestä tariffista. Aikaisemman asetuksen aikarajat koordinoidaan tämän asetuksen kanssa 18 artiklassa. Siirtohintakielto koskee monenkeskisiä, kahdenkeskisiä ja sisäisiä siirtohintoja.

Artiklassa 7 sallitaan kansallisia lisäaika-mahdollisuuksia. Pienille maksujärjestelmille voidaan myöntää enintään 36 kuukauden siirtymisaika. Pieneksi järjestelmäksi katsotaan järjestelmä, jonka maksutapahtumien

määrä on alle 10 % kyseisen maksupalvelun kansallisesta kokonaismäärästä. Lisäksi esitetään myönnettäväksi enintään 60 kuukauden siirtymäaika poikkeusta korttipohjaisille suoraveloituksille, joissa käytetään tilinumeroa eikä korttinumeroa maksutilin yksilöimiseen. Tämä käytäntö on hyvin yleinen Saksassa ja Itävallassa. Kansalliset toimivaltaiset viranomaiset myöntävät poikkeukset. Kansallisten poikkeusvaltuuksien käyttöönotosta ja niiden muutoksista on ilmoitettava komissiolle.

Ehdotuksen 8 artikla sisältää vaatimuksen, että maksajan on suostuttava maksamaan tilisiirtoja myös tileille, jotka ovat muissa jäsenvaltioissa, jos maksaja maksaa niitä kotimaisille tileille. Samoin maksajan, joka hyväksyy kotimaisia suoraveloituksia, tulee hyväksyä suoraveloitukset myös muista jäsenvaltioista. Maksaja ei voisi siten jatkossa kieltäytyä suorittamista maksuja ulkomaille. Tällä hetkellä on suhteellisen yleistä, että palkansaajien on avattava kotimainen tili työskentelymaassa palkanmaksua varten, koska työnantaja ei ole valmis maksamaan palkkaa ulkomaiselle tilille.

Artiklassa 9 edellytetään, että kussakin jäsenvaltiossa nimetään toimivaltaiset viranomaiset ja näistä tehdyt päätökset ilmoitetaan komissiolle. Toimivaltaisten viranomaisten tehtävänä on valvoa asetuksen noudattamista ja niiden on ryhdyttävä tarpeellisiin toimenpiteisiin noudattamisen varmistamiseksi. Jäsenvaltioiden tulee myös varmistaa että toimivaltaisilla viranomaisilla on riittävät valtuudet ja yhteistyömahdollisuudet muiden samalla alueella toimivien viranomaisten kanssa.

Artiklassa 10 edellytetään, että kukin jäsenvaltion vahvistaa asetuksen rikkomiseen sovellettavia seuraamuksia ja näiden täytäntöönpanoa rikkomustilanteissa. Seuraamuksien on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Seuraamusmenettelyt ja niihin tehtävät muutokset on ilmoitettava komissiolle.

Artiklan 11 mukaan jäsenvaltioiden on otettava käyttöön asianmukaiset ja tehokkaat tuomioistuimen ulkopuoliset kantelu- ja muutoksenhakumenettelyt, joissa käsitellään asetuksesta johtuvien riitojen ratkaisemista palveluntarjoajien ja -käyttäjien välillä.

Artikloissa 12-15 käsitellään siirretyn säädösvallan käytöstä, kun komissio tarkistaa 5 artiklan mukaisesti liitteen säännöksiä.

Asetusta arvioidaan 16 artiklan mukaan uudestaan 3 vuoden kuluttua, johon mennessä komissio esittää kertomuksen asetuksen soveltamisesta ja liittää siihen mahdolliset muutosehdotuksensa.

Artiklassa 17 on siirtymäsäännöksiä jäsenvaltioille, joilla on käytössä muu valuutta kuin euro. Siirtymäsäännöksiä tarkoituksena on varmistaa saavutettavuus ja yhteensopivuus jo ennen euron käyttöönottoa näissä maissa. Näiden valtioiden maksupalveluntarjoajien tulee vastaanottaa SEPA-maksuja viimeistään 31 päivänä lokakuuta 2014. Jos jokin näistä valtioista ottaa käyttöön euron ennen 1 päivää marraskuuta 2013, tulee kyseisen valtion maksupalveluntarjoajien luoda SEPA-maksujen vastaanottovalmiudet 12 kuukauden kuluttua euron käyttöönotosta. Muissa jäsenvaltioissa tulee neljän vuoden kuluessa asetuksen voimaantulosta siirtyä käyttämään SEPA-maksujen yleisiä sääntöjä ja standardeja euromääräisissä maksuissa. Jos tällainen valtio ottaa euron käyttöön aikaisemmin kuin vuotta ennen tätä määräajan päättymistä, tulee maksupalveluntarjoajien noudattaa SEPA-maksujen sääntöjä ja standardeja vuoden kuluessa euron käyttöönottamisesta.

Artiklassa 18 muutetaan asetuksen (EY) N:o EY 924/2009 säädetyt aikarajat yhteneväisiksi tämän asetuksen aikarajojen kanssa. Tämä merkitsee suoraveloituksen aikaisempien siirtohintasäännösten pidentämistä 1 päivästä marraskuuta 2012 ajankohtaan, joka on 24 kuukautta tämän asetuksen voimaantulosta.

Asetuksen liitteessä säädetään maksutapahtumien keskeisistä tietokentistä ja niiden pakollisuudesta erikseen asiakas- ja pankkien välisille tapahtumille. IBAN on pakollinen kaikissa tapahtumissa. Pankkienvälisissä tapahtumissa ISO 20022 XML -standardi on pakollinen kaikissa maksutapahtumissa. Viestikentän vähimmäispituus on 140 merkkiä, elleivät pääteratkaisut rajoita tietomääriä. Tiedot on siirrettävä päästä päähän täydellisinä ja täysin automatisoidusti sen jälkeen, kun ne ovat syötetty järjestelmään esimerkiksi maksajan pankissa. Maksutapahtumien ra-

hamäärille ei saa asettaa minimikokoa ja alle 1 miljardin euron kokoiset tapahtumat on käsiteltävä.

Tilisiirtojen vastaanottajalta edellytetään IBAN- ja BIC-tunnusten (kansainvälisen pankkitunnuksen, *Bank Identification Code*) antamista jokaisen tilisiirtopyynnön yhteydessä eli käytännössä kirjoittamista laskuihin ja tilisiirtolomakkeille. Maksajan on ilmoitettava seuraavat tiedot palveluntarjoajalleen, joka välittää ne eteenpäin maksuketjua pitkin maksunsaajalle: maksajan nimi ja/tai IBAN tilinumero, siirrettävä rahamäärä, maksunsaajan IBAN-tunnus, maksun vastaanottajan nimi sekä mahdollinen viite- tai viestitieto. Maksajan palveluntarjoajan tehtävänä on lisätä tapahtumiin seuraavat tiedot: maksajan ja vastaanottajan palveluntarjoajan BIC-tiedot (elleivät palveluntarjoajat ole toisin sopineet), maksujärjestelyn yksilöintitiedot (periaatteessa EPC:n, *European Payments Councilin* tilisiirto- tai suoraveloitustapahtumien, mutta jatkossa voi tulla myös uusia rinnakkaisia), tilisiirron katteensiirtopäivä ja maksajan palveluntarjoajan yksilöivä maksutapahtumaviite (esimerkiksi Suomessa käytössä oleva tapahtumien arkistointitunnus).

Suoraveloitustapahtumien osalta edellytetään annettavaksi seuraavia lisätietoja: maksajan on välitettävä velkojalle tilinsä IBAN-tunnus ja tarvittaessa BIC-tunnus. Jokaiseen suoraveloitustapahtumaan velkojan tulee liittää vastaava valtakirjatieto, joka kuljetetaan maksajan pankkiin asti (tämän on tähän asetukseen liittyvä lisävaatimus, jota pankit eivät ole huomioineet nykyisissä SEPA suoraveloitustapahtumissa). Maksajalle on annettava mahdollisuus asettaa veloitusrajoja tapahtumakoolle ja/tai tapahtumatiheydelle. Mikäli maksajalla ei ole maksun palauttamisoikeutta, maksajan palveluntarjoajan on maksajan pyynnöstä tarkistettava, ovatko kaikki yksittäiset veloitukset annettujen rajoitusten mukaisia ennen tiliveloituksia. Maksajalla tulee olla mahdollisuus kieltää täysin suoraveloitusten kirjaaminen tililtään, rajoittaa ne tietyille luetteloiduille velkojille tai kieltämällä ne tietyiltä luetteloiduilta velkojilta. Tieto velkomisvaltuudesta on annettava sekä velkojalle ja maksun saajan palveluntarjoajalle. Alkuperäiset valtakirjat, niihin tehdyt muutokset ja peruutukset tulee arkistoida

velkojan toimesta tai tämän käyttämän alihankkijan toimesta.

Velkojan on toimitettava seuraavat tiedot palveluntarjoajalleen kustakin suoraveloitustapahtumasta, jotka välitetään eteenpäin maksuketjua pitkin; suoraveloitustyyppi, velkojan ja maksajan nimet, velkojan ja maksajan IBAN-tiedot, yksilöivä valtakirjatieto, valtakirjan allekirjoituspäivä, veloitettava rahamäärä, velkojan tunnus, alkuperäisen velkojan tunnus, siinä tapauksessa että valtuutus on siirtynyt toiselle velkojalle, mahdollinen viestitieto. Velkojan palveluntarjoajan tulee lisätä tapahtumiin seuraavat pakolliset tiedot, maksajan ja velkojan toimittajien BIC-koodit (elleivät palveluntarjoajat ole sopineet toisin), elektronisen valtakirjan viitetahon nimi ja tunnus, maksujärjestelyn tunnus, katteensiirtopäivä, katteensiirto erän tunnus, valtakirjan tyyppi sekä veloituksen eräpäivä.

3 Vaikutukset Suomessa lainsäädäntöön

Suomessa ei ole säädetty tilisiirron tai suoraveloituksen ominaisuuksista. Ainoat säännökset tilisiirrosta ja suoraveloituksesta sisältyvät maksupalvelulakiin (290/2010) ja maksulaitoslakiin (297/2010). Asetuksen säätäminen ei edellytä muutoksia lakeihin. Asetus on suoraan sovellettavaa oikeutta eikä edellytä täytäntöönpanoa, lukuun ottamatta valvontaviranomaisten määräämistä ja seuraamuksia.

Maksupalvelulaissa säädetään maksupalveluja koskevasta tiedonantovelvollisuudesta ja sopimusehdoista sekä maksupalvelujen toteuttamisesta. Tilisiirrot ja suoraveloitukset ovat lain tarkoittamia maksupalveluita. Lain 9 luvussa säädetään lain valvonnasta. Lain noudattamista valvoo 83 §:n mukaan Finanssivalvonta valvottaviensa osalta. Myös kuluttaja-asiamies valvoo tämän lain noudattamista silloin, kun maksupalvelun käyttäjä on kuluttaja. Finanssivalvonnan ja kuluttaja-asiamiehen on oltava tarkoituksenmukaisessa yhteistyössä keskenään. Niiden on valvontatehtävää hoitaessaan toimittava tarvittaessa yhteistyössä Viestintäviraston kanssa.

Maksupalvelulain 84 §:n mukaan Finanssivalvonnan valvontatehtävän hoitamisesta, sen oikeudesta määrätä seuraamuksia sekä

asian saattamisesta markkinaoikeuden käsiteltäväksi säädetään maksupalvelulain (878/2008) 5 luvussa. Lain 85 §:n mukaan palveluntarjoajaa, joka tarjotessaan maksupalveluja kuluttajille rikkoo tämän lain säännöksiä, voidaan kuluttaja-asiamiehen hakemuksesta kieltää jatkamasta tällaista menettelyä tai uudistamasta sitä tai siihen rinnastettavaa menettelyä, jos se on kuluttajansuojan kannalta tarpeellista. Kieltoa on tehostettava uhkasakolla, jollei se erityisestä syystä ole tarpeetonta. Markkinaoikeus määrää kiellon. Markkinaoikeus voi antaa kiellon myös väliaikaisena, jolloin kiello on voimassa, kunnes asia on lopullisesti ratkaistu. Kuluttaja-asiamies voi määrätä kiellon tai antaa kiellon väliaikaisena noudattaen, mitä Kuluttajavirastosta annetussa laissa (1056/1998) säädetään kuluttaja-asiamiehen antamasta kiellosta

4 Ehdotuksen vaikutukset

Suomessa maksupalvelutoimittajat ja keskeiset asiakastahot ovat sopineet vapaaehtoisesti hyvin tiukan takarajan SEPA-tilisiirtojen käyttöönotolle. Tämän mukaisesti Suomessa siirrytään SEPA-tilisiirtoihin marraskuun 2011 alkuun mennessä. Tämän vuoden alussa lähes 50 % suomalaisista tilisiirroista olivat jo SEPA-muotoisia. Asetuksen asettamat tilisiirtovaatimukset ja aikarajat voidaan sen vuoksi ongelmitta toteuttaa Suomessa.

SEPA-suoraveloituksiin siirtymien on tapahtunut hitaammin muun muassa sen vuoksi, että suomalaiset asiakkaat ovat samanlaisesti siirtyneet vielä edullisempaan e-laskukäytäntöön, joka tulee korvaamaan suurimaan osan suoraveloituksista. Asetuksen takarajojen saavuttaminen myös suoraveloituksen osalta näyttää olevan tämän perusteella ongelmattomaa Suomessa, joskin suoraveloituksen laajennetut valtakirjojen toimitus- ja tarkastusvaatimukset vaativat järjestelmä muutoksia Suomessa, jotka ovat lähellä nykyisiä käytäntöjä nykyisissä suoraveloituksissa tai e-laskuissa. Asetuksen edellyttä-

mät monimutkaisemmat valtakirjamenettelyt lisäävät kustannuksia nykyisestäään, koska valtakirjoja käsitellään useampaan kertaan ja kuljetetaan jatkuvasti sanomissa.

Suomalaisille pankeille ja asiakkaille olisi tärkeää, että myös muu Eurooppa siirtyisi nopealla aikataululla SEPA-muotoisiin maksuihin, koska tämä poistaisi rinnakkaisjärjestelyjen kustannukset ja edistäisi tasapuolista kilpailua yhteisillä markkinoilla. Joillekin yrityksille ja palveluntarjoajille syntyisi epäedullinen kilpailutilanne, mikäli joissakin maissa voidaan käyttää pitkään kansallisia maksuratkaisuja, kun Suomessa on jo siirrytty avoimiin standardeihin. Kansalliset näkemyserot ovat liittyneet erityisesti siirtymisen takarajoihin.

5 Valtioneuvoston kanta

Siirtyminen SEPA-tilisiirron ja – suoraveloituksen käyttämiseen on edennyt unionin jäsenvaltioissa hitaasti, minkä takia valtioneuvosto kannattaa asetuksen säätämistä. Suomalaisen maksupalvelun käyttäjien ja –tarjoajien edun mukaista on, että SEPA-tuotteisiin siirrytään mahdollisimman pikaisesti koko euroalueella. Tämä myös edistää palveluntarjoajien kilpailua ja tasapuolisia toimintaedellytyksiä.

Valtioneuvosto suhtautuu varauksellisesti ehdotettuun delegoituun säädösvaltaan. Komission ehdotuksessa komissiolla olisi oikeus delegoiduilla säädöksillä tarkistaa liitettä. Liitteessä on sellaisia maksupalvelukäyttäjille asetettavia velvollisuuksia, joita valtioneuvoston mielestä ei ole asianmukaista sisällyttää liitteeseen ja siirretyn säädösvallan alaisuuteen.

Valtioneuvosto pitää ehdotettuja säännöksiä suoraveloitustapahtumia koskevista siirtohinnoista perusteltuina.

Valtioneuvosto katsoo, että tuomioistuinten ulkopuoliset muutoksenhakuelimet olisi perusteltua rajoittaa, kuten muussakin maksupalveluita koskevassa unionin lainsäädännössä kuluttajiin.